

попитамъ... Още когато подкачи той, повикахъ го азъ и му казахъ направо. Мите, казахъ, азъ на Вела нѣма да преча, ама неопечени работи неща... Питай тейка си, сетне да си не разваляме приятелството...

— Какво ще ме пита? — рече меко Костадинъ.
— Ти си ми старъ приятелъ, а момата ти е мома и половина...

„Каква лисица си ти!“ — усмихна се той въ себе си и пусна облакъ тютюневъ димъ.

— Момата е насреща, — отвърна поласканъ Илийко. Костадинъ се завъртѣ неспокойно, поиска му се да каже — „Ама и момъкътъ не пада по-долу!“ — но замълча и отново прикри напрежението си съ кълба тютюневъ димъ. Илийко го загледа тревожно.

— Е? — стрелна го той изпитателно.

— Щомъ младитѣ се искатъ, ние какво да го осукваме... Само че, да ти кажа правичката, свато, мене сватба не ми се прави.

Илийко го удари по колѣното.

— Взе ми думата отъ устата! И защо ще ди-
гашъ дъндании? — За хората... Харчишъ, тичашъ,
посрещашъ и изпращашъ, па сетне — това не било
въ редъ, онова не било въ редъ... Да прощаватъ,
нѣма вече тонковци... Като не можешъ да угодишъ,
по-хубаво свърши си работата безъ тѣхъ...

— За една сватба, колкото и да пестя, нѣма
да ми стигнатъ три-четири хилядарки... — заяви теж-
ко Костадинъ. — Въ тази криза толкова пари не
се даватъ, йо!

— А, не! Продай си воловетъ за сватба, че
ори сетне съ магаре и крава... Мене ако питашъ —
да се претупа всичко за една нощъ — и готово!

Баба Вела и Илиица се препираха вънъ.

— Срамота е, мамо, — сърдѣше се снахата,
— че когато си тръгне ли ще го занесемъ?

— Нека си поприказватъ, бульо... Нали видишъ,